

Om ludere, kortspil og unge mænd

Habil, sjov
underholdning af
Dan Turéll

Af Ole Storm

Dan Turéll: *Onkel Danny fortæller i timevis. Historier.* (Borgens Forlag. 142 s., kr. 78.00).

HVER GANG en ny bog af Dan Turéll ligger på bordet, bliver man grebet af en irrelevant trang til at erindre om, at forfatteren slog igennem med en fabelagtig god bog om livet i Vangede i hans tid, da han var ung og fuld af originale formuleringer og en eminent oplevelsesevne. Den bog var fantastisk fin lille-rær kunst, synes jeg, og selv om Turéll stadig skriver bøger, der er værd at læse i, er Vangedebogen skyld i, at man ser lidt anderledes på hver efterfølgende, end hvis triumfen ikke havde været der.

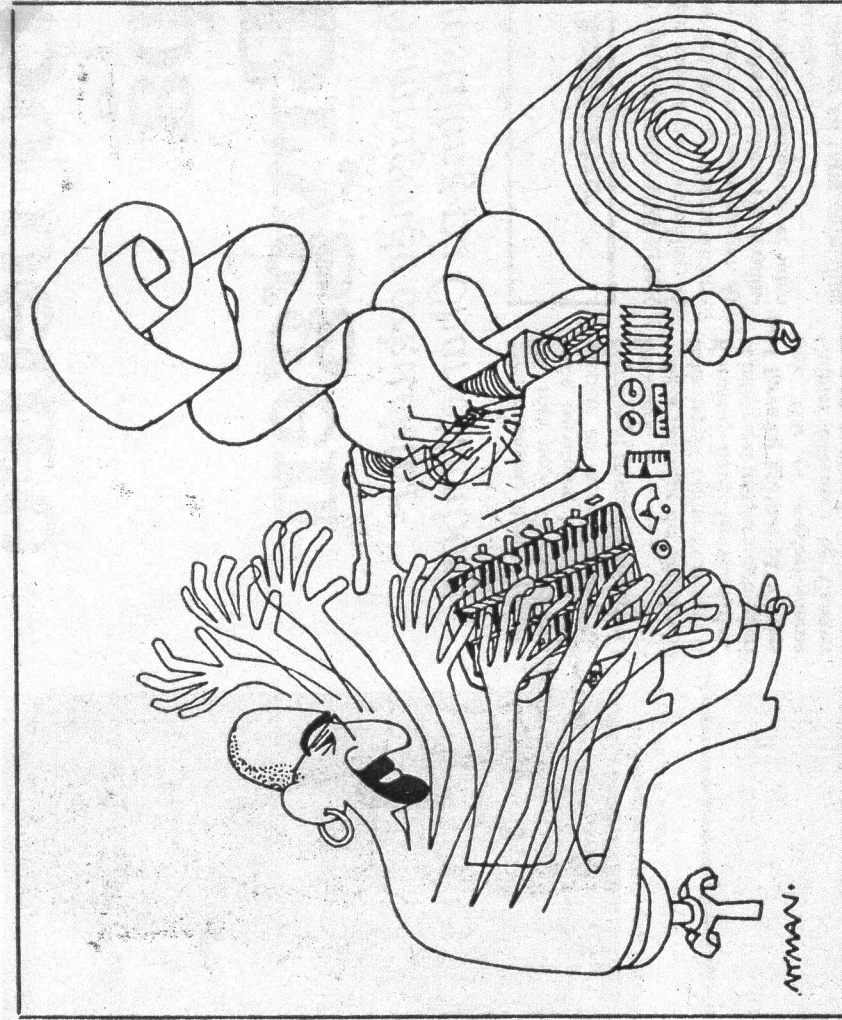
Den sidste bog, Turéll har lavet, er slet ikke fri for at være kunst, men den er mest underholdning af en habil og sjov type, der i stilen er en blanding af soldaterlejer og skolehistorier

og Marx Brothers, tilsat nogle gode stærke dråber af amerikanske humorister som Damon Runyon og John Cheever.

HVIS MAN ind imellem skulle blive grebet af mild vemod over, hvad han har sat til af kunsten for at vinde på underholdning, bør man tage sig i sit kritiske nakkeskind og sige indtrængende til sig selv:

'Hvad fanden — underholdning er også godt, og der er så bedøvende megetkunst i verden og faktisk så lidt god underholdning, at man skal være glad for, at der dog kommer noget og så ellers finde ud af, om Turéll mener det alvorligt med at være morsom.

Der er Galergården, som er en skæg skævvinklet historie om et af den rigtige slags primitive kollektiver i en slagtet bondegård med høje idealer og bristende illusioner. Den har sin kraft i det ironiske og i den højt opdrevene situationskomik, der når tinderne i en nabofejde omkring en radioamatørsender. Man skal ikke tro, at der er tunge skæbner i den historie, selv om den bugner af stofmisbrug og ulykkelig kærlighed.

Tegning: Peder Nyman

Historien om regulære og brave ludere, der hygger sig i kortspil med unge mænd, har noget alt for almindeligt ved sig. Det er, som om den slags damer ikke bestiller andet end at lave varmekaffe og stoppe sokker og tage sig i agt for ikke at friste deres unge beundrer med deres kød. Der er heller ikke andet end almindelig humoreskehumor i historien om at tjene sig stærrig på LSD i Warszawa.

Den hører til de nemme.

MEN SLUTHISTORIEN står, hvor den står, for at der ikke skal være noget at tage fejl af.

Efter de kolde og lunke anretninger sluttes med en substatiel servering, den varme ret 'Lille Makker, der er en minikrimi med et knivmord på en snask. Stedet har den perverse intimitet af hørn og uhygge, der

får historien til at virke ægte. Den er barsk og grinagtig og tragisk, med en stil over dialogen, der er rystet sammen af enfold, sentimentalitet og komik med et dash af ramme alvor. Den er i familie med de fine hårdkogte amerikanere og får en ukuelig tilhænger af Dan Turélls skrivekunst til at herse med ham for at få ham til at skrive sådan en hel krimihistorie man i et stykke.